

Pas a desnivell

Inquietud i esperança

Legeixo, amb terror, les opinions d'Alfonso Guerra sobre els efectes que el canvi socialista haurà de tenir sobre la televisió. El líder polític ha dit que s'incrementaran els programes culturals i que es procedirà a una reducció dràstica de sèries i pel·lícules importades.

Reconec que això d'esverar-se pels programes culturals no fa quedar bé. Però jo tinc els meus motius i em consta que no sóc sol. Ja cal que ens preparem a veure amb abundància pesca i explotació submarines i escenes de la vida animal. Sé que hi ha persones sumament respectables que són amants d'aquestes especialitats, però penso que també n'hi ha d'altres que no comparteixen aquest entusiasme. Com passa en tot.

Potser la meua resistència arrenca d'unes desagradables experiències personals. Per un costum d'horaris peculiars a l'hora dels àpats —cosa meua— em va tocar de veure algun treball de Rodríguez de la Fuente, d'aquells que tothom diu que estaven tan bé. Els animals, ja se sap, van sempre a la que salta en busca de carn, de manera que quan hi ha qui es passa tot el sant dia retratant-los, no pot evitar de sorprendre'ls en moment de caça i deglució. Trobar-se assegut a taula amb el plat davant i contemplar com una serp s'empassa un conill sencer sense mastegar-lo, o com un lleó estripa una zebra i li desmunta les entranyes, té conseqüències antiaperitives. He de reconèixer la meua culpa inexcusable, perquè no tan sols no és correcte tenir la televisió engegada a l'hora de dinar o de sopar, sinó que l'aparell es pot apagar només prement un botó. Jo ja ho feia, però a vegades, per falta de rapidesa de reflexos, tallava curt i se me n'havia anat la gana. D'altra banda, he observat que per als nens aquests programes no són tan educatius com pretenen alguns pedagogs. Sovint, en comptes de desvetllar-los l'amor pels animals, els produeix aversió i angoixa.

La pesca submarina —o la simple exploració— és una altra cosa. Ningú no pot negar la bellesa de les imatges, fan bonic de debò. Però pequen d'una mortal monotonia: un cop han estat vistes tres o quatre produccions amb tema subaquàtic, totes les que vénen després s'assemblen massa. Admeto que per als protagonistes deu ésser totalment distint, i fins i tot apassionant. Però el

Rodríguez de la Fuente.

cert és que els bussos, sempre equipats amb el mateix abillament (almenys als ulls dels no experts) i sempre amb la projecció de bombolletes cap enlaire, ofereixen una escassa amenitat, tant si empaiten peixos de colors com si pesquen àmfocs.

Sóc conscient que abuso de la simplificació. No dubto que el senyor Guerra, l'agudesa de rèplica del qual és generalment reconeguda, em desmantellaria amb un parell o tres de frases. Em diria, segurament, que la concepció de programes culturals a l'udida per ell es referia a uns nivells superiors. Tanmateix, els meus recels persistirien, perquè crec que «el canvi», en la televisió estatal, requereix més una nova mentalitat que no pas un nou repartiment de programes.

En principi, ens hauriem de fixar en un detall ple de possibilitats engrescadores: els receptors de televisió senzills tenen capacitat per a sis canals emissors. D'altres, més complexos, ho amplien fins a dotze. Jo crec que una veritable voluntat de progrés —ni que sigui per treure tot el partit de la tècnica— hauria de consistir en ampliar les nostres opcions de tria. La mínima llibertat d'apagar l'aparell si no ens agrada cap de les dues úniques cadenes (es-

camnadora nomenclatura), és poca cosa, una mena de cura de moro. En altres països, indubtablement més afortunats, poden escollir entre un programa cultural, un de musical, una pel·lícula importada o autòctona, notícies, esdeveniments esportius... El govern i alguna universitat tenen estacions pròpies. En resum, els ciutadans poden seleccionar i, com que hi ha competència els guanys són innegables.

Trobo que el canvi hauria d'anar per aquí. I vaig topar amb la sorpresa que en un dels moments del debat per a la investidura del candidat a la presidència del govern central, el senyor Fraga (precisament el senyor Fraga!) va defensar la televisió privada, mentre que el senyor Felipe González hi oposava reserves. Un dels arguments esgrimits pel senyor Felipe González fou que si agafàvem tots els partidaris de la televisió privada i els tancàvem en una habitació, amb el propòsit de no deixar-los anar fins que es posessin d'acord, mai no tindriem televisió privada. No vaig entendre ben bé què volia dir amb aquestes paraules —els polítics saben coses que ighorem el comú dels mortals—, però la idea de tancar la gent per forçar-los a avenir-se, em va fer mal efecte. ● PERE CALDERS